

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy teljes
delmes hirdetéseknek árlengedős adatok.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

Bélyegdíj minden bejtatásért 30 kr.

Előfizetni az év folytán minden hónap elején
lehet.

Pártalakulás.

Soha kormány oly erős, soha ellenzék oly gyöngye nem volt — mióta alkotmányunkat visszanyertük — mint jelenleg.

A fuzionális balközép, lehet mondani, tökéletesen lejárt a magát, mint párt. A legkitűnőbb tekintélyek iránylatul mozognak benne, hiányzik az összetartó eszme, és ők önmagok közt nagyobb ellentéteket tüntetnek fel, mint a mily különbség lehet egy szabadelvű kormány és egy végtelkező menő oppositio között. Sennyei konzervatívizmusa és Apponyi socialismusa talán csak mégis oly különböző tanok, amelyeket együtt látva önkényt eszünkbe jutnak Horatius szavai: *Dificile est satiram non scribere*.

A közjogi ellenzék — az úgynevezett 48-as párt — pedig szintén érezni kezdi gyengeségét, és különös, hogy épen most, amikor már egy kis erőre tett volna szert. Tagadhatatlan, hogy e pártban a felbomlás jelei mutatkoznak. A régi gárda még mindig rajongással csügg egy definiálatlan eszmén, melyet ők hazánk függetlenségének neveznek, de megmondani nem képesek, hogy a pusztá szó mit és mennyit rejt magában. Mi nem képzelhetünk magyar államférfit, de még csak egyszerű politikust sem, a ki az ország ügyének független fejlődését ne ohajtaná. De a politikusként számolni kell a viszonyokkal, tudni kell, hogy mi az, ami még szabad rendelkezésünkől hiányzik és mi az, ami erőszakos felforgatás nélkül, a nép jólétére és boldogságára nézve elérhető.

A közjogi ellenzék magatartását eddig a tovább tagadás jellemezte és nem terjedt tovább a non possumus elvénel. Nem terjeszkedett még ki az aktuá-

lis politika szükségleteire és saját vezéreinek bevallása szerint, nem vett részt a munkában, melyet az országgyűlés 1867 óta végzett. A kritika, legyen az bármily erős, mindig meddő marad, ha a példamutatás hatalmával nem rendelkezik.

A határozatlan cél és jeltelen irány következtében aztán a 48-as párt kebelébe újabbban oly elemek vegyültek, amelyek mélyen aláásták ezen párt jó hírnevét.

A magyar állam szent fogalma mellé a kommunizmus, az antisemitizmus, a társadalmi rendet felforgató, forradalmi elvek sorakoztak és izgága dühöngő szájhűsők nem átalottak helyt foglalni azon pártban, melynek céljait nevezhetjük ideálisnak bár, de a melyet nyílt ellenfelei is mindenkor hazafiansnak ismertek el.

A szélső baloldali párt ezen salaktól menekülni akar, és túltéve magát a régi gárda skrupulusain, világosan meghatározni kívánja a programot, a mit ezentúl működésének alapjául elfogad.

Még nem ismerjük hatását ezen messzemenő mozgalomnak, még ismeretlenek előttünk a következmények, melyeket a szélső balpárt ezen új átalakulása maga után von, de ha a 48-as függetlenségi párt — a mint magokat nevezni fogják — csakugyan életre kel, ha azok, kik eddig mereven elvből elleneztek mindent, a mit a kormány kezdeményezett, magok is az aktív politika parquettjére lépnek, ha belemennek a delegációba — mert az előbbi és nélkül nem is képzelhetjük, úgy fényes elégtételt nyer a jelenlegi kormány, a melyet folyton elvtagadással vádoltak akkor, midőn az országos ügyek vezetését magára vállalta.

A 48-as párt átalakulása újabb bizonyosságát fogja szolgáltatni annak, hogy ha a politikában eredményeket akarnak elérni, nem elegendő, ha a nyílt fellépés veszélyeit magukról elhárítani igyekeznek és a felelősség terhe alól menekülni iparkodnak.

S mi dacára annak, hogy újabb politikai ellenfelekként állunk szembe velük, örömmel látjuk őket a termékenyebb cselekvés terére lépni s oly homogén elemű csoportosulni, melyben feltalálható egy életerős oppositio minden feltétele.

Mint ilyen, hangzatos jelszavaihoz méltó szerepet játszhatik alkotmányos életünkben s csakis mint ilyen vállalhatja magát joggal a nemzeti ideális aspirációk letéteményesének s vehet e mellett tevékeny s áldásos részt a közügyek alkotmányos harcában.

S ha sikerül a pártnak magát ama radikális elemektől megszabadítani, melyek nemcsak benitológ hatottak parlamenti működésére, de sőt léptenyomon kompromittálták azt, úgy gratulálunk e vívmányhoz nemcsak a 48-as függetlenségi pártiak, de a kormánypártiak, melyet nem féltünk bár egyik ellenfelétől sem, de melyet mégis örömebbnek látunk egy tisztességes s céljait iránt öntudatos ellenzékkel szemben.

Ennyiben érdekel bennünket az újabb pártalakulás.

Kossuth és a megyék.

A „Pesti Napló” mult heti számaiban egy igen érdekes cikksorozat jelent meg Kossuth Lajostól a megyei szerkezetéről, melyre lehetetlen, hogy néhány igénytelen megjegyzést ne tegyünk.

Kossuth Lajos még mindig azon szeretettel és kegyelettel esőg a megyé, még mindig az alkotmány védtábjának hiszi,

mint ezeltől negyven évvel. Az ő szeme előtt még mindig az lebeg, hogy mily szolgálatot tettek a megyék a magyarságnak, megvédve azt a bécsi kamarilla cenzuralizáló és germanizáló törekvései ellen. És ámbár már akkor tudta és ismerte a megyei élet számtalan árnyoldalait és kinövészeit; hogy rosszul kezelte az adminisztrációt; hogy útjában állt az ország erőlyes kormányzásának s a közigazgatás helyes rendezésének; hogy a közlekedési ügynek még híré is alig hallotta; hogy a tisztviselő számtalan túlzásokat és visszaéléseket követnek el; mondom, mindezeket tudta ő és tudta az egész ország, de azért még sem mentek bántani a megyét, mert mindig az a gondolat lebegett előttük, hát ha ismét cenzuralizálni akarna az osztrák kormány, ha alkotmányunkat ismét megsemmisítené, ha ismét ostromállapotot hozna be, akkor a magyar nemzetiségét, a magyar alkotmányt ismét a megyék védének meg.

Ez az okoskodás azonban ma már fenn nem állhat. És ha van néhány osztrák államférfi — hogy van, az bizonyos — kinek centralizáló szándéka van, mi azt vakmerő, botor, ábrándos politikusként mondjuk, és még az ő szempontjokból is rövidlátó utópikán tartjuk; mert a ki manapság még csak arra gondolna is, hogy az önértre ébredt magyar nemzetet germanizálni kelesse, az nem gondolja meg azt, hogy ez egyértelmű lenne az osztrák-magyar birodalom végromlásával.

Felülről tehát nem fenyeget bennünket ilyen veszély, és ha fenyegetne is, bizonyára nem a megyék védének meg bennünket, hanem a parlament, vagy ha ez nem, a hatodik nagyhatalomnak nevezett sajtó, és ha ez sem, akkor az, a mi nevényvonyozban. De ha felülről nem fenyeget is veszély, annál inkább fenyeget alulról a nemzetiségek részéről, és ezek épen a megyét használják fel fegyverül ellenük. A ki figyelemmel kíserte azon mozgalmakat, melyeket újabb időben a nemzetiségek, nevezetesen a felvidéken néhány panszláv tót, az alvidéken a rácok és oláhok s Erdélyben a szászok, kifejtettek ellenük; a ki látja, hogy napról-napra merészebbekké és bátrabbakká lesznek; hogy napról-napra nagyobb tért foglalnak el, hogy a magyarságot, mely ott mindig dominált és túlsúlyban volt ha nem is számban, de legalább intelligenciában, most mindinkább háttérbe szorítják; a ki olvasta azon rég megjelent

TÁRCZA

Örök bucsúm.

Bánat tépi — örök bánat a szívem,
Keserű bű megemészt a korbalm.
Nincs e földön soha többé nyugvásom,
Pihenőmet pusztá sírban taládom.

Mást szeret az, kit szerettem igazán,
Jobb lett volna, ha az égből szakad rám.
Rózsabimbódtó tövissé vált keblemen!
Vérző szívem — így vérzik el életem.

Fájdalmas sors! ha elrablód angyalom,
Vidd el hozzá — végbúcsúm is — e dalom,
Nem átkozlak! legyél boldog, hűtelen lány,
Gondolj még rám, az életem alkonyán!...
Somogyi János.

Hogy jutott Czérnaszál Tóbiás a téli kabát árához?

— Rajz. —

Önök mind igen jól ismerik a fővárosi szabók legcédemesebb alakját. Nem is rajzolatlan hát hosszasan kicsiny természetű, vékony alkatú, s még mosolygva se beszélnek pipacso arczáról, kajla orráról, melynek hegyes tetején csárdás ütényre tánczolt a drótbá vágott ablakúveg. Mondom... egy szóval se beszélnek róla; hisz sokat kacagtak már fölötté, s nem akarom, hogy kopott dolgokkal csiklandozzam idegeiket; sőt egyáltalában nem akarom, hogy nevesselek!... Nem, ne nevesselek!... Engem illúziómból vernek ki a csunya fogak, és mert e téren tilságos követelő vagyok, inkább sze-

retem a legszebb leányt könnyek között, mint kacagó jó kedv közepette látni.

Sirjanak!...
Oh, beh szépek a szív könnyei!... S hogy ne sirjanak csak szeszélyes megrendésemre, jöjjenek velem Andor barátomhoz látogatába.

Szegény barátom! nem nyílik már szabad ablaka a hatvani-útczára, hova sétára csaldat a legerényesebb ballerínák; a kis kioszkban gyászt kötöttek székedre; a szőke virágúrú leányka vizagszaltalhatlan vesztésége fölött és... tudnám-e elmondani, kiknek szíve vérzik még most e te elutazásod miatt!...

Oh, kegyetlen miniszter; tudom még a tolla se rezdült meg, hogy szeszélyes intézkedései miatt kettészakította a szív legerősebb köteleit, és barátaid köréből, édenedből a fővárosból O-Sebekre helyeztet át!

Budapest! te! mi! nőbarátid! és — O-Sebek!

Iszonyatos!
Hancem te mégis resignációval tűröd sorodat és a mi könnyeink enyhítő irkánt hatnak szívedre.

Hát még leveleink?!...
Egy szép napon párosával is kaptam. Mind a kettő a fővárosból jött, mind a kettő kicsiny volt, piros borítékban volt... drága volt!...

De mi ez? arcvonásairól úgy tűnede nek el a mosoly himporai, mintha tévedésből pezsgő helyett az ezetes palackot ürítette volna ki fenékig.

A levél, mely e kellemetlen változást okozta, másolhatatlan helyes írással papírra vette, így hangzott:

„Mélyen tisztelt Kelecsényi Andor úr! Nem veszi tőlem tolokadásnak, hogy szerény soraimmal fölkeresem; de kényyszerítve va-

gyok rá. Jogász fiam bába készül, és én azon óriási összeget, melyet életével fenyegetve követel tőlem, csak úgy adhatom át neki a mostani viszonyok között, ha járandóságaimat összeszedem. Tisztelettel kérem e végett nagyságos Kelecsényi urat, hogy ha teheti, küldje meg a tőli kabát árában még járandó 35 frtot. Az üzlet most oly silány — pedig most van a saison — hogy fiam rettenetes kívánságának csak az ilyen kellemetlen lépésekkel tehetek eleget. Fájdalmasan nélkülözve becses személye parancsolatait, maradok kiváló tisztelettel Czérnaszál Tóbiás, férfi-szabó.”

— Szegény Czérnaszál!... — mondá Andor, s a mit még hozzá gondolt, bizony nem volt fizetési szándék. És lassan oda eszátvált e levelet, hova azon iratoknak szokás, melyekre nem készül hamar válasz, sőt kellemetlen az emlékezés is.

Egészen más érzelem volt az, melylyel a második felé nyúlt. Ajkán gyenge mosoly lebegett el — őszhangzó gyegylőke a gúnynak és örömmek — szemében csalfa láng lobbant föl s tituskája, olvasás előtt, önkénytelenül hajolt az illatos papír föl.

A levél tartalma szóról-szóra a következő volt:

„Szívem szerelme, drága Andorom! A legforróbb vágy ígéred, drága kincsem, szívedre ölelni, mely távozásod óta majd ketté repesztí lelkemet, nyom tollat kezembe, hogy legalább néhány rővi szóban tudósítsalak hervadtalatlanság szerelmemről és hűen gyászoló barátaidról. Oh, kedves Andorom, mióta te elutaztál, kihalt számomra az egész világ; nem járok sétálni, még nem voltam a farsangon bába; mindig itthon vagyok éjjel-nappal azon gondolattal telpélőde, hogy van sorod és vajjon jut-e még eszedbe hűségess Melániád. Oh, ti boldog férfiak, kiknek szí-

vében sohasem fogamzik mély és igaz szerelem, és hidegen, nyugalommal túrtok minden csapást, mely a szívre cselez. Oh, én mélyen meg vagyok sebezve; éjjel-nappal csak reád gondolok, drága édesem; álmaimban itt látlak magam előtt, s ha felbredek — könnyeimmel gyászolom csalódásomat. Oh, ha tudnám, hogy még most is igazán szeretsz. Szórazokozottságdoból, a mely távozás alkalmával lelkeid erőt vett, hideg és közömbös bucsúdból borzasztó sejtelmeket nővel szívem. Andorom, drága egyetlenem, ha Melániád nyugalma szivedben van, nyugtass meg kétségemben, mert jobb most a borzasztó csapás, mint később a retentő kiábrándulás. Kérlek, könyörgök, írj minél gyorsabban.

Nálunk még minden a régi. Barátid, hűgom és nagynéném ezerszer üdvözöltetek. Ha esetleg — ne vedd sértésnek — anyagi szükségben volnál, fordulj bizalommal hozzám, hisz tudod, hogy parancsainak sohasem tudtam ellentmondani. Leveled postafordultával várva, csókol és ölel szellemen s irig hű Melániád.”

Andor szerette Melániát. Szép leány volt; azután módos is volt, és tiszta szívvel szeretete viszont Andort a nélkül, hogy valamit igényelt volna szerelmért. Szerette, mert Andor szép legény volt, és — szerette nem férjének szeretőjének. O nem akart férjhez menni soha! Tamaszul nem kellett neki a férfi; vendéglőjűk, mit szülői haláluk után neki és két testvérének hagytak, dúsan kárpótolta őket a munkáért; örökös szerelmet sem várhatott attól, a kit szíve választott: hát megölelte, hogy szeretkezhettek vele, a mig lehet...

És Andor — teljes belenyugással fürte, hogy játszék vele Melániá; hisz nem ártat neki, mert jobban őrizték titkukat akar mi-

román memorandumot és a felső vidéki tót lapokat, melyek az egész világot tele kiabálják panaszokkal, hogy mennyire elnyomjuk mi őket; a ki tudja, hogy azon a vidéken hány tót és román érzelmű alispán vagy más ilyen tisztviselő létezik; mondani, a ki tudja ezeket és ismeri a viszonyokat, az bizonyosan belátja, hogy innen fenyeget bennünket a vesztés, és nemhogy kiterjesszük és növeljük a megyék hatalmi körét és autonómiáját, sőt inkább arra törekedünk, hogy minél nagyobb függésben legyen a kormánytól.

Röviden összefoglalva tehát, míg idegen és ellenséges érzelmű volt Magyarország kormánya, addig a megyék voltak magyarok és védtek bennünket a felülről jött támadások ellen: most, hogy magyar kormányunk van, mely első sorban a magyar érdekeket védi és tisztán magyar politikát űz, számos megyénk lett idegen, mert az ottani nemzetiségek túlnyomó többsége elnyomta a csekélyebb számú magyarságot, és a megyék védőbástyáik helyett támadó fegyverekül használtak ellenük.

Meglátjuk Kossuth cikkeit, hogy 34 éve már, hogy nem tartozkodik Magyarországon s nem ismeri az itteni viszonyokat, mert másként bizonyára nem jöválna a következőket, hogy:

1. A megyei és városi törvényhatóságok alkotmányos hivatásainak és autonómiájuknak visszaszerzésére törekedjenek.

2. A megyei gyűlések országos ügyekkel foglalkozzanak.

3. Az állami közigazgatás közvetítésére és helyhatósági önkormányzatra törekedjenek.

A mi az első pontot illeti, hogy a megyék autonómiájukat visszaszerzzék, már főnnebb elmondottuk, mily veszélyes lenne. Ha már most is néhány megye nemzetiségi tekintetben megbízhatatlanná kezd válni s városos gőczpontjává a kiélegetetlen és kiélegethetetlen nemzetiségi agítatóknak, annál inkább történnek az akkor, ha a megyék alkotmányát még szélesebb alapokra fektetnők és autonómiájukat kiterjesztenők: hisz akkor még inkább hatalmukban állana a magyar kormány törekvéseit gátolni, sőt azokat megsemmisíteni.

A mi a második pontot illeti, hogy az országos ügyekkel is foglalkozzanak a megyei gyűlések, arra azt felelhetjük, hogy hisz most is az a bajunk, hogy mindig politizálunk, s ezelőtt is az volt a megyei gyűléseknek egyik fő-fő hibájuk, hogy napokig, sőt hetekig elvitákoztak országos kérdések felett s a megyei dolgok elintézésére mindig csak az utolsó nap maradt. Azt is fél szótak hozni, hogy az az előnye lenne annak, ha a megyei gyűlés országos ügyekkel foglalkozna, hogy ezáltal mintegy gyakorlóiskolájává válna az államférfiaknak, ekkép jóval több látókört szereznek a egyszerű mind jeles szónokokká képeznek ki magukat. De kérdés, nem jobb államférfi lesz-e abból, ki szorosan a megye ügyeivel foglalkozva, a helybeli ügyek elintézésével megtudja, mily nehéz helyesen és jól kormányozni és igazgatni, mint ha országos ügyekről tart nagy szónoklatokat ott, mely nincs hivatva azok fölött döntőleg határozni.

A mi végre a harmadik pontot, a közigazgatási hatáskört illeti, Kossuth a régi, úgynevezett „kisgyűléseket” szeretné visszaállítani. Szerinte a közigazgatási bizottságok

behozatala a közgyűlés önkormányzati hatóságának rovására történt, mert ezek a közgyűlés mellőztével a kormányval közvetlen összeköttetésben állának. Pedig hát ezek is csak annyiban különböznek a kisgyűlésektől, hogy míg azok gyűlésről-gyűlésre bemutatják jegyzőkönyveiket, a közigazgatási bizottságok a megyegyűlések elé csak felévi jelentéseket terjesztenek elő.

Láthatjuk tehát ezekből, hogy Kossuth e reformokat csak úgy indítványozhatja, hogy — mint már fentebb is mondtuk — viszonyunkat — melyek 34 év óta nagyon sokat változtak — nem ismeri, mit külföldön ő maga is beismert, midőn mondja, hogy: „lehet, hogy eszmém nem illeszkedik az aktualitás viszonyaihoz, melyeken oly hosszú időn át kívül élek.”

Kétségtelen, hogy a megyének számos hibái és kinövésai mellett fényoldalai is megvannak, mert miként egy francia mondás tartja, minden emberi intézmény hibáinak jó oldalait és jó oldalainak hibáit bírja; feladatunk tehát az, hogy míg a megyék jó oldalait kifejlesztjük és erősítsük, addig árnyoldalait kimellettlenül kiirtjuk.

Mindenki tudja és érzi a szükségét annak, hogy a megyéket reformálni kell, de nem úgy, mint Kossuth akarja. Hogy miként? — azt majd egy másik cikkben fogjuk bővebben kifejteni, előre is kijelentve, hogy úgy, hogy valamint ezelőtt az alkotmányt ha a csatasíkon vagy országgyűlésen meg nem védhette a nemzet, a megye sáncjai között védte meg: úgy most akként reformáljuk, hogy megvédjék bennünket a nemzetiségi támadás ellen, illetőleg gátot vessen azok üzemeinek és hőbortjainak. — i — s.

A szeszes italokrol.

Az évszerek — mint italok közül — nevezetesen a szesztartalmúak azok, melyek elterjedésük és használatuknál fogva, nemcsak egyes néposztályokra, de az egész társadalomra nézve is, nem annyira élet-mit lélektani befolyással és fentossággal bírnak. Ugyanis valamint a kultúrnap társadalmát három osztályra szoktuk felosztani, úgy megfelelő italok is három részre oszlik, u. m. bor-, sör- és pálinkaemlékre.

A bor az italok arisztokráciája, családja faja is legérgebb, már Noé apánk ültetgette szorgalmasan, sőt birtokjába is bevitte. (A filozófus perze kinagyhatta volna.) Évezredek óta játszik az nagy szerepet az emberi társadalomban, a „bor és szerelem” mint kölcsönös ok és okozat szerepel az egész emberiség történelmében. A tapasztalat bizonyítja, hogy azon népek, kik bortermelő vidéken laknak, roppant felsőbbéggel bírnak szellemileg és testleg a bort nem ismerő vidékek lakói felett, sőt bizást elmondhatjuk, hogy Görög- és Olaszország, Franciaország és hazánk klasszikusai nem egy sarkigazságot, nem egy lyrai gyöngyöt köszönhetnek a bor hatásának. Ez okból szellemi munkával foglalkozóknak, vagyis az u. n. otthonlőknek könnyű bornemek élvezete nagyon is ajánlható.

Valamint korra úgy hatására nézve hátrább áll a sör, mely mai napság — különösen nagyobb városokban — a polgári osztály legkedvesebb itala. Hogy nálunk Kec-

kéménen nem tud valami nagyon lábra kapni, annak egyszerű oka az, hogy minden jó gazdának pénzéjében van saját bora. A sör hatás tekintetében nagyon különbözik a bortól: izgat, de nem hevít; részegít, de nem lelkesít; bénít, de nem villanyoz; szellem-burító, de nem élénkít; altató, de nem ébresztő; vérsűrítő, de nem higasztó; hízoló, de nem fogyasztó. Szóval a sör a szeszes italok középosztályát foglalja s egyúttal a társadalom középosztálya által fogyasztatik leginkább.

Elterjedésére és használatára nézve bár első, de minden más tekintetben utolsó helyen áll a pálinka. A pálinka az alsó néposztály, a munkás nép mindennapi ébresztője, s ha Liebignek igaza van, hogy a szappan fogyasztása valamely nép műveltségének legbiztosabb fokmérője; akkor kétséget sem szenved, hogy a pálinkafogyasztás valamely nép munkásságának legbiztosabb fokmérője. Csakhogy vajmi kevesen vannak, kik a pálinka életlenni hatásait ismernek, és a kik tudnák, hogy a fogyasztott pálinka mennyire a munkaképességgel nem egyenes, de fordított viszonyban áll.

Először is az életlen által rég bebizonyított tény, hogy a pálinka nem tápszer, hanem csak évszerek. Pedig a munkás néposztály között ama borzasztó téveszme uralkodik, hogy a pálinka használatánál a tápszer felvétele el is mara'hat és hogy a tápszerre fordítandó pénz sokkal célszerűbben alkalmazható pálinka bevásárlására.

Ezen téveszme ellen küzdeni, s a népet ennek ellenkezőjéről felvilágosítani minden alkalmas módot meg kell ragadni a társadalom vezetőinek, mert nincs toll, eset, szó, mely hiven vissza tudná adni ama borzasztó pusztításokat, melyeket a pálinka a nép alsó osztályaiban végeztetett. Az újabb kor publicisztái egyaránt elismerik, hogy nem a háború s annak mikénti lefolyása, nem vallásossági közöny vagy hiány, sem pedig korunk materialistikus irányú valódi oka a nép elfajulásának, minden jó és szép iránti közönyösségének, a törvény és erkölcsiség elleni kihasználásnak: hanem a szeszesitalok — különösen pedig a pálinka élvezésének folyton fokozódó mértékeltensége.

Nálunk hála istennek, e baj még nem harapódzott el annyira, hogy komoly veszélyt fenyegetné a munkás osztályunkat, de azért nem árt, ha óvós szemekkel vigyázzunk s minden rendelkezésre álló eszközzel erkölcsileg és fizikailag útját álljuk a pálinka hódító hatásának, mert ha valamire a földön, úgy bizonyára a pálinkás korsómára ráillik Dante a pokolra vonatkozó ama híres felirata: „Hagyjátok a reményt künn, kik ide beléptek!”

Az urak piknikje.

1883. február 5.

Zóla tollával szeretnék birni, midőn Kecskemét legfényesebb elite báljáról referádt írok. „Felséges”, „fényes”, „nagyszerű” s hasonló phrazisok mind csekélyek hűen jellemelni azon sikert, mit fiataljaink — élén Kappi Miklós főhadnagy úrral — kivitt az este. Valóban az a mosolygó kép, melyet a Beretvási-féle szálló táncsterme elének tárt, az

az üde rózsákert, melynek legszebb nefejeits, rózsza s kamelia bimbói oly igéző harmóniát lépezték, az a fesztelen, csapongó jó kedv, mely mind nagyobb hullámokat vetve, mindenkit magával ragadott, — legnagyobbat dicsebtői az est fénye, nagyszerűsége s az „urak” által kivitt sikernek. Pedig a tündérek is aggodtak. Csak láttók volna azt a sylphidi sugár termetű angyalt, mily aggályokkal, szorongó kétséggyél lépte át a báli terem küszöbét, de mint fozlott szét lassanként az elfogultság, s hogy lépett helyébe a nyugodt önzet, midőn ellett termetű ifjak tolongva rajongják körül. Vagy láttók volna a sugár eprust, mely analógia simul a bódító zene hangjain ifjához, s mint esalt rózsapirt arczára a hevíto tánczizgalom; ezt látni lehet s észlelni a hatást, de leírni, igazán csekélynek tudom magam. Jó lélekkel azonban elmondhatom, hogy az erkölcsi siker, mely koronázta Kappi úr és a rendezőség buzgalmát, sokáig emlékezetes marad. Szünóra alatt a csapongó jó kedv, lelkesítő zene és dana, pezsgő durrogatások között nagy hullámokat vert, szünóra után „Füzértáncz 1883. február 5.” felirattal, névre szóló jegyekkel lepte meg a rendezőség a szépemet. A négyeseket 34 pár tánczolta s a vig kedv hajnali 5¹/₂ óráig tartotta együtt a társaságot.

Hogy ki volt legszebb, ki volt a bál királynéja — referensi tisztet legnehezebb rész-képezi, mert annyi szépség közül nehéz a választás s utóljára annyi királynét neveznek meg, a hány áldadama van Európának. Az üde rózsákert a következő szépekből alakult: B. Kiss Juliska, Wágner Juliska, Szless Aranka, Adler Róza, Boer Ilonka, Domján Ilka, Muraköz Eta, Krizsán Fanni, Tóth nővérek, Tassy Irma, Papp Irma (Nagy-Kőrösről), Zágonyi nővérek, Dömötör Gizella, Bogoss Vilma, Mónus Jolán, Szabó Róza, Dragolovich Hermin, Szokolay Ida, Kovács Vilma, Dáskál nővérek; továbbá Hollósy Zsigmondné, Horváth Beláné, Héjjas Mihályné, Kucsera Vidáné, Magyar Pálné, Dr. Nagy Mihályné, Nagy Iráné, Papp Sándorné, Pacsu Mihályné, Dr. Szless Józsefné, Szokolay Mihályné, dr. Turcsányi Istvánné, Vojnárovics Sándorné, Zombory Lászlóné.

Katona színészi pályája.

Mükritikusaink legnagyobbika, a szigorúról híres Gyulai Pál, ki azonban — mint egyik életrajzírója megjegyzi — a mily kimélet nélkül utasítja vissza a hivatlan dudolókat, ép oly kegyeletlen s szeretettel foglalkozik irodalmunk kiváló férfival, legutóbb legnagyobb drámaírónk, a mi Katona Józsefné életrajzát írt meg nem kisebb odaadással s nem kevésbé hivatott tollal, mint annak Vörösmarty életrajzát, mely monographia maig páratlanul áll irodalmunkban.

Műve nem rég hagyta el a sajtót, és mi a következőkben egyik legérdekesebb fejezetét közöljük.

Színi viszonyainkat rajzolja a korban, midőn Katona színész s drámaíró akart lenni. Az a visszahatás, mely II. József rendelteit követve, a mely felrázta a nemzetet hosszantartó álmalmból, érdeket keltett egyúttal minden iránt, a mi nemzeti haladásunkat segítette volna. Különösen két óhaj töltötte be a

Az árvízkarosult.

— Fővárosi életkép. —

Irta: Hevesi József.

Ott állott az előszobában, mellére horgasztott, fedetlen fövel, rongyos, kopott ruhában s félénk lenyűtte szemeit, az isten nevében alalmazást kért.

A nyomor és szenvedés olvasható betűkkel írták a szegény ember sapdát arczára bus történeteket, mely mindenkit szánalomra gerjesztett volna.

Az embernek szinte önkénytelenül a költő szavai jöttek eszébe:

„Ki vagy te bánat embere,
Mi sorsnak áldoz fegyvere?”

— Szegény árvízkarosult vagyok! — szolt ő bus hangon, miközben zavarodottan forgatott újjai között egy zsiros kalapot. — Hát hová való édes barátom? — Győri vagyok, kérem alázsan és a Duna —

— Mit, maga győri? lépjen beljebb jó ember, hiszen úgy reszket a hidegtől. No jöjjön, ne röstelkedjék!

Eppen a reggelinél álltunk kettecskén a feleségemmel, s a másik szobából kis fűcskánk egészséges vidám kacagása hallatszott át, a mivel dadája bohókás tréffára felelt.

— Üljön oda közel a kályhához! — szolt az asszony, szánalmasan tekintve a szegény didergő emberre, — s igyék egy pohár kávéat, az majd jól tesz és fölmelegíti, hiszen olyan hideg van odakünn.

A jó ember csak félénk szerénységgel mert eleget tenni a felszólításnak, és áldást rebegve lát le egy nádszék sarkára, mely ott állott a kályha mellett.

Aztán nagyot sóhajta, mondá: — Hej, mégis vannak jó emberek!

nél, és neki is jól esett egy szép leányval, kinek minden gondolata, minden szivdobbanása ő volt, igazán és fesztelenül egyenlegi.

Sietett is a válasznak... Irnia különben is kellett, mert az a szabó — még veszedelmes is lehet. Nem kúldhetett ugyan pénzt neki; de hát legalább irni kell. Szerette volna ugyan tartozást lerónni; de lám Melánia is sejtette, hogy nem olyan idő jár most, mikor az embernek 35 forintja szokott lenni. Az ő nagylelkű ajánlatát vegye igyénbe? Nem teheti! Úgy is mekkora volna már a jogos követelés?!

S e gondolatok között arasznyira dagadt kezei alatt a sorok.

Irt Melániának s készített levelet Czérnaszálkai is. Egész beesteledett, mire készen lett velők; azután bepestelette mindeniket, mielőtt ezimezte volna és — elég ménség a tévedésre, hogy emberek vagyunk — a levelek ropólva hulltak a szekrénykébe.

Mikor Czérnaszálkai másnap Kelecsényi Andor egyszerű levélét vette, egészen szemé elé tolt a pápaszemét...

Nem!... Isten segedelmeből harmincz év óta mester már és ügyes olfajól aól számlátan kabát meg nadrág került már ki; azután letelepédése előtt vándorlás is volt, bejárta a fél világot; te-tu pajtásos volt számlatán collegájának — de ilyesmi nem esett még meg rajta! — Levelet tart-e kezében, vagy álmodik? Apró szemei epedve forogtak az üveg mögött; melle kéjtől lihegett, lábái remegtek; bő nadrágja szélesen lengett mindenfelé; karja elszibadt a levél tartásába, nem! ezt nem viselheti el! Megijodott, ifjú-ságának szerelme, mely régen nem élt már, állott előtte, a mint legelőször látta a litánián és belebolondult halálisan. Kitérta karjait és egy kiáltással: „Ah, édesem, szivem

szép Annája” — legénye nyakába borult, a ki épen mellette állt — a vasalódeszka előtt.

— Az isten szerelméért, mi baja mester? — kiáltá ez szörnyet ijedve és kikapva Czérnaszálkai kezéből a levelet, nagy hanggal kezdte felolvasni:

„Egyetlen Melánium! Szivem égett az utánad való vágytól s magányosságom éjjelében közel voltam az elepedéshez; de te rám vetted a boldogító nap meleg sugárait, leveled megvigasztalta bánatos szivem, s örömben úgy érezem magam, mint a madár, ha a tavasz lombbal árnyékolja be fészékét. De fájt olvasnom, hogy kételkedsz szivem tiszta és hű szerelmében! Adtam-e rá okot? Távozásom óta nem múlt még el egy pillanat se, melyben képzeletben nálád ne láttem volna és minden alkony, minden hajnalhasadás nálád üdvözli lelkemet. A szellőnek panaszom fájdalomamat, az erdő madarainak elhagyatottságom, mert a mióta nem vagy közlemben, nincs egy bizalmas sziv, ki előtt elpanaszolhatnám fájdalomamat! És te azt a sejtelmet táplárod, hogy elfeledtelek! Naponta csak azért imádkozom, hogy körüdbe segítsen vissza a teremtet; dolgozom és fáradozom szakadatlanul, hogy teljesülhessen vágyam, a mit te visszautasítottál: Isten és emberek előtt való örök egyesülésem. Többet nem írhatok, drága édesem, mert kétséggel től leveled annyira fölzigattott, hogy alig tudtam e néhány sort is leírni. Ezek a vágytól, hogy rövid idő múlva remélhető szabadságom alkalmával szerető keblemre ölelhetlek. Isten veled! Ezer csókot és forró ölelést küld szerető és örökké hű Andorod.”

A legény nem kevesebb módon meglepetve, mint mestere, ép fölvilágosítást akart kérni, hogy honnan és mi úton jött e levél Czérnaszálkai kezébe: midőn egy fiatal, előkelő hölgy nyitotta föl a műhely ajtaját és

lázás izgatottságban néhány titkos szó meghallgatására kéri tisztelt Czérnaszálkai urat.

— Örömmel — kisasszony — láthatja — drága nagysám — tévedés — k-on zúfió! — láthatja — nyilvánvaló — Kelecsényi úr szárazköttsége — de hát a dolog közöttünk — nevemre mondom — közöttünk fog maradni. — Ezeket és még számtalan sok összefüggés nélküli dolgot dadogott össze Czérnaszálkai úr, miközben szép vendégjét, spanyol falból késztet, kis írószobájába vezetete.

— Tehát valóban úgy van Czérnaszálkai úr — mondá csábító mosolyúl Melánia — a mint sejtém. Az én levelem ön kapta meg és az ön levélét küldte Kelecsényi úr nekem!...

— Igen, — borzasztó! — kisasszony! — nagysám! — bo-bo-bo-csánat!

— Valóban szégyenletes szárazköttségt!

— És öregségemre esik meg ilyesmi rajtam!

— Mennyivel tartozik még önnek Kelecsényi úr? — Ha jól emlékezem 35 frittal?

— Irt van! — Egy szót se Czérnaszálkai úr! — Hanem ön férfit és az lesz most is?!

— Örökké! — Oh, borzasztó!

— E dolgot titok maradjon, egyedül a mi titkunk! Beesült szavát rá Czérnaszálkai úr!... Istenem, ha ezt valaki megtudná!

— Borrtaszó!... Boorrtaszó!...

— És most cseréljük ki leveleinket Czérnaszálkai úr! Igy! Biztos lehetek hallgatása felől?... Akkor fogadja köszönetemet, igaz és forró köszönetemet Czérnaszálkai úr! — Hanem ön nagyon izgatottnak látszik!...

— Csoda-e, ha ilyen dolgot az ember szivére hat?

— Isten önnel tisztelt barátom! Fogadja úljog köszönetem és — számítok némaságra!...

— Százszor — ezerszer — ajánlom magamat — tartson meg — szives kegyelmébe!

Dr. Fausztinus Luczifer.

jobbik szívét: egy magyar Akadémia s egy nemzeti színház alapítása.

A viszonyok nem voltak valami kedvezők. A budapesti színházak német bérlők kezében voltak, a kik nem voltak hajlandók csak alalmazni, hanem egy-egy napra megnyitni a magyar színészeknek a német Thalia csarnokait.

De a közöhség mind nagyobbodott, nagyobb a nagyobb hullámok vert, úgy, hogy midőn a kolozsvári színtársulat egy raju 1807-ben Pestre jött, a német színházak bérlője, bizonyára a közvélemény hatása alatt, megengedte, hogy hetenként kétszer fölléphessenek a dunaparti rondellában, sőt a budai vár-színházban is, oly föltételt alant, hogy a jövődelem negyedrészét bérlől adják.

A közönség részvéte a magyar színészekhez napról-napra nőtt. A főurak s gazdagabb polgárság a német színházakat látogatta ugyan s a magyart lenézte, de a közpénesség, a honoratios osztály, a magyar mesteremberek, szorgalmas látogatói voltak a magyar előadásoknak. A tanuló ifjúság pedig valóságos lelkesült értők, sőt ő belőlük telt ki a színész és drámaírók új nemzedéke is. Dugonics András, egyetemi tanár, maga mondta nekik: „Fiam, nektek ugyan a színházban menni tilos, de már csak elmehettek, igen szép darabot játszanak a magyarok.“ S a szegényebb jurátus, ha a pénz nem volt s a színházba akart menni, szerepet másolt, színművet fordított, vagy épen statifikodott. A személyzet így is nagyon csekély volt, úgy hogy nagyobb előadásoknál nemcsak statisztákra, de segéd-előadásokra is szükség volt. Ilyenkor jurátusok léptek föl élnél alatt, a kiket műkedvelő vagy delectans színészeknek hívtak.

Katona 1809-ben jött Pestre, mint II-od éves philosphus s úgy látszik, csakhamar be lett avatva, mint műkedvelő, Thalia szolgálatába. A példa vonzotta, hajlama ösztönözte s a körülmények nem voltak visszarúszták. Azzal biztatta magát, hogy többi tanulóitársai példájára azért tanulói kötelességének is eleget tehet.

Színészkedésének körülményeiről kevés bizonyos tudhatni. Annyi tény, hogy 1810—1815. több-kevésbé szoros viszonyban volt a színészekkel, mint műkedvelő színész s drámaíró. Nem egyszer lépett színpadra, mint egyetemi tanuló, leginkább szünidőben s mint joggyakornok a törvényszínpadon. S nemcsak Pesten játszott, hanem vidékre is kirándult velük, Szekesfehérvárra, Komáromba, midőn nyár felé szükkülni kezdett a kereset. Rendező is volt közöttük négy hónapig, a mi mutatja, hogy az igazgatók s a társulat méltánylatában részesült. Egyszóval átélte a pesti magyar színészet minden viszontagságát, reményét, aggodalmát, emelkedését, hanyatlását egész addig, míg az új vándorútra kelt.

Úgy látszik, hogy a kitűnőbb fiatal színészek közé tartozott, s a csengő hanggal nem is volt megáldva, de a szenvedély fölfogásához és kifejezéséhez értett. Mindenesetre nem sikerit vitt ki. Azonban se a siker, se folyvást lángoló szenvedélye nem bírhatták arra, hogy a társulat állandó, szerződött tagja legyen.

Évek teltek el; 1813 derekán bevezette az egyetemen a jogi tanfolyamot, főisküldött a királyi táblára s egész 1815. novemberéig két évnél tovább gyakorolkozott, de azért

a színészetrel s színműrással nem hagyott fel. Se a színészetrel egészen elszakadni, se valóságos színészszó lenni nem tudott. Végre a sors jött segítségére, a színészek 1815-ben eltávolítottak Pestről s 6, mintha el akarná maga előtét vágni az út, 1816-ban letette az ügyvédi vizsgálatot s végkép búcsút vett a színpadtól.

Ez elhatározására nem annyira a magyar színészi élet szégyene s bizonytalan volta folytatható be, mint inkább szülői iránti kegyelme. Színdarabjait szerette őket, kint erőkön fölül neveltették, gyöngédnek bánták vele, benne helyezték büszkeségüket s mint-egy támaszkodnak nézték. S reá annyira büszke atya ügyvéd, városi tanácsost, főbírói remélt belőle s most lealacsonyítva, mint vándorszínész térjen-e szülővárosába? El fogja-e viselni atya útját s anyja könnyeit? S ennyi áldozat árán is vajjon lesz-e belőle jó színész, diszkrét, dícsőségére fog-e válni hazájának? Lemondott.

Visszaemlékezés a színpadtól nagy veszteség volt reá s az rofuk néve is. Nem mintha nagy színész vált volna belőle, hanem mert elvesztett benne egyszerűsind a drámaíró is.

Vajjon hibáztassuk-e érte? Vádoljuk-e a szülőt szerető fiút, mert nem volt meg benne az a hősiesség bátorság, mely a nagy csej s siker nevében a legerősebb köteleket is széttepi? Nem, nem lehet.

A hiúság érzésének, a képződés hőbortjának, a szenvedés betegségeinek különben is annyi példára találunk a költők s művészek életében, hogy mindig jó esik egy-egy szíze érzés, néma földözös, leplezett érény emléknél megnyugodunk, ha mindjárt föltölte drágán lett is megvásárolva.

Egy rejtélyes bűneset.

Paksi Molnár János kecskeméti születésű pásztor ember — akkor 53 éves — és Futó Tóth András ballözsei szülőműve 1878. évi október hónap utolsó napjai egyikének reggelén együtt mentek az izzáki úton levő „szalmás“ csárdába, hol jól felborozva együtt távoztak el 10 óra tájban; ezóta Paksi Molnár János nyomtalanul eltűnt a daczára a szorgos rendőri kutatásnak, feltalálása nem sikerült. Futó Tóth András már ekkor gyánába vétetett, hogy Paksi eltűnése okát tudja, de vallomásra bírható akkor nem volt. F. h. 4-én Szenási Nagy János pálinkafőző jelentette a kapitányságnak, hogy pár nappal eelőbb jóismerése Bogdy Zana Gáspár meglelt nála, kinek midőn panaszkodott, hogy kutyái egy idő óta a tanyafelől dombhajlaton folyton kaparnak s kelme-foszáljakat vágják ki, Bogdy mintegy gúnyorosan jegyzé meg, hogy talán Paksi Molnár János van a gödörben? mert ő neki Futó Tóth András ptyókös állapotban olyasmit beszélt, hogy Paksit megfojtotta s egy domboldalba ásta, de ő ennek semmi fontosságát nem tulajdonította. Ezen följelentésre Futó Tóth András azonnal letartóztatott, de konokul tagadva bűnöségét, úgy vallott, hogy csakugyan idegáltak Paksival, s hazamenve, ő a háza tárt aludni, Paksi pedig kívül maradt. Másnap reggel felakasztva találta Paksit egy fán, honnan ő azt levette és elásta. Ezen vallomás után helyszíni szemle tartottat, s a csont-

Ismét szünet állott be, mely alatt a künn zúgó szél süvöltve csapott be a kályhába és egy csomó füstöt kergetett a szobába.

— Ugy történt az, kérem alásan, — folytatta emberünk, — hogy mikor a Duna áradása már veszélyel kezdte fenyegetni a várost, az elöljáróság mindenkit kiparancsolt a töltési munkálatokhoz.

Éjjel-nappal kinn dolgoztunk, vízbent-fagyban, s a mit éjjel fátyla mellett elvégeztünk, azt reggelre a szél mind elrongálta, kimosta, úgy hogy megint ott kezdettük egyik nap a védmunkálatokat, a hol másnap elhagytuk.

És ez így tartott csaknem egy álló hétig. A víz egyre áradt s a szél folyvást rongálta, a mit az ár ellen építettünk.

De mi szívesen dolgoztunk, mert hiszen a magunk és családunk jóvoltáért csorgott homlokunk verejtéke.

Haj pedig mi, kik az alsó-városban laktunk, csak a mások jóvoltáért fáradoztunk, s másokért hagytuk otthon családunkat, vagyunknál gyámolatlanul!

Emberi erő nem segíthetett ott a veszedelmén, a nagy szél folyton a parthoz csapkodta a hullámokat, melyek egy éjjel iszonyú erővel szakították át a gátat.

A sok munkás jayveszékkel szaladt, ki merre látott, s a kinek családja, háza volt, az sietett haza.

En is hazafelé rohantam. Hanem az árvíz gyorsabb volt, mint én és — megelőzött.

Mindenfelé, amerre jártam, térdig, sőt övig ért a víz, s csak sok kerülő után juthattam az alsó-városba, a mi útezőnkba.

Oh de nem volt az többé útca, hanem egy végtelen hosszú romhalmaz. Ezeket a válygokból készült, apró, gyöngö-

vázat Futó Tóth által kijelölt helyen feltalálták. Ekkor Futó Tóth András — egyet gondolván — minden megilletődés nélkül be-széle el a gonosz tetet.

Miután a „szalmás“ csárdában Paksi Molnár Jánossal elégtet ittak, onnan eltávoztak, s több körömában barangolva, estefelé teljes ittas állapotban botorkáltak hazafelé az úton. Paksi oly ittas volt, hogy a barátok erdeje mellett elesett, ő azonban hazatért. Ugy éjjel tájban jött Paksi Molnár János a szőlőbe s istenkáromlások közt követelte a beocsátatását, sőt az alakot is feszegetni kezdte. Ekkor Tóth kinyitotta a konyhajtót, hol Paksi öt azonnal megtámadta s letepete a földre; ő védelmében Paksi nyakkendőjét ragadta meg, s oly erővel hurkolta össze, hogy Paksi elaléni lehetett, de Tóth nem szünet meg azért Paksit fojtogatni, míg csak ki nem adta lelkét. Ekkor a házelőtti domboldalban gödröt ástott s a holttestemet oda házva, abba beletemette. Futó Tóth András 60 éven felüli megtört öreg ember, mint látszik, a büntény elbeszélése semmi megerőltetésbe nem került, sőt egész kicsinyléssel beszeli róla. Most a törvényszék börtönében várja megérdemelt büntetését.

SZÍNHÁZ.

Szombaton 3-án Prém Józsefnek „A boldogító“ című 4 felvonásos vígjátéka került színe részben szerző rendezése mellett. A darab alapszemje úgy látszik Kistaludy K. „Csalodások“ című vígjátékából van véve, azonban a drámai conceptio határozottan gyenge. Vajtay Kálmán öcsését Richardot azzal akarja boldogítani, hogy Szeráfni grófnóval össze akarja boronálni, miután azonban Richard Arabellát szereti, Kálmán maga veszi el a grófnót. Ez a darab sovány meséje. Minden más, a mi a darabban 4 felvonáson keresztül inkább mondva mint tétve van, bátran elmaradhatna, mert az említett főszereplővel semminem összefüggésben nincs, ennélgyva az a sok sürgő-forgó báb, mert drámai alakoknak nem nevezhetők, nemhogy előmozdította a cselekvényt, hanem a gyors haladást csak gátolta. Tarkegy és felesége, Ariszt és Melanie, az ideges gróf, az ügyvéd, a feleségét kereső uracs, az egész alispáni komédia mind ha egyenkint elmaradnak a daraból, hiányukat senki sem fogja észrevenni; már pedig a ki a színpadon a cselekvény gyors fejlődését nem segíti elő, az akadályozza, az ilyen szereplő pedig színdarabban hiba; ennélgyva az említett egyének csupa hibák. Másékt van ez a sokak részéről kifogásolt „Végtárgyalás“ ban Muraitól! Tessék abból egyetlen alakot elvenni a nélkül, hogy az egész gépezet rögtön meg ne akadna, lehetetlen! De hogy „a boldogító“ hoz visszatérjünk, közönségünk elég udvarias volt a vendégszökhöz íránt és őt kitapozta. A mi az előadást illeti, csak annyit jegyezhetünk meg, hogy jobb szereptudás és jobb alakítás talán lendíthette volna egy keveset a darab döcögő szekerén.

Vasárnap „Két pisztoly“ ismeretes színmű lett bemutatva helyes előadásban. Különösen dícsérelget kell megemlékeznünk Szakáll, Peterdy, Bánai és Szepessy urak jeles játéka-

ról, Ebergényiné asszony és Némethy Cornél természetesen szintén jól játszottak.

Csütörtökön Peterdy S. árnak, társulatunk jeles szerelmes hősnéek jutalmául Barries „Márvány hőlyek“ című öt felvonásos színműve került színe számú közönség előtt. Az első felvonásban, a melynek cselekvénye 2000 évvel eelőtti történet, bár semmi nemű őszekötésében a főcselekvény-nyel nincs, mégis szívesen néztük a classicitás őskorából élénk táruuló képeket. Nem voltunk ugyan oly szerencsések, hogy a híres hellén szobrász alkotásait láthattuk volna, mégis igazán gratulálunk a valódi Phidiasnak, ha oly gyönyörű szobrokat tudott volna teremteni, milyeneket a színpadi Phidias (Peterdy) görög tüzfény mellett nekünk bemutatott. — A tulajdonképeni darab a második felvonás-közönség és rövid tartalma a következő: Degenais (Zöldi) bemutatja Marconak, a csébitőn szép színészűnek (Ebergényiné) az épen Rómából hazakerült szobrász barátját, Ráfael (Peterdy), ki e perczől kezdve kiolt-hatatlansz szerelmére gyulad a Marco iránt és elhagyva szerette anyját és a véletlenül hoz-zájuk vetődött ártilan szép Marit (Némethy C.), a színészőn karjaiba veti magát. A folyton változtatásokat kereső kéjhölgy esakhamar megújja Ráfael szerelmét és egyik régebbi udvarlójához tér vissza. E keserű családias annyira sújtja a fiatal művész szívét, hogy haza megyen anyjához, de csak azért, hogy egy örüllési roham után Mari és hí barátja karjai között lehelje ki sokat szenvedett lelkét. Mint látjuk a tragikum helyes felfogása a legbizarrabb motívumokkal egyesül. A kötelesség összeütözése a szenvedélyvel szép jeleneteket eredményezett, de a holtli igazságszoiglatlata hiánya zavarólag hatott az ősz-hangba. — Az előadás igen sikerlunet mondható. Mintha az operette átkától szabadult volna meg a társulat, oly helyes fölfogással játszanak színészeink. Peterdy úr elegans játéka érzellemmel párosította és oly hatást keltett, hogy többszörösen és igen élénken kitapsolták. Zöldi úr tegnapi játéka kívánatos tenné, hogy sürribben lépne fel. Ebergényiné asszonyt és Némethy C. kiasszonyt ez alkalommal külön azért nem dícsérjük meg, hogy bele ne unjanak. V.

Hornyik János városi főjegyző úr lemondása.

Téhat megtörtént. Érdemes főjegyzőnk Hornyik János úr, ki a nemes város szolgálatában félszázadon át híven, becsülettel, odaadással, s mindvégig erénytelen szorgalommal foglalkozott, nyugugalomba kívánkozik, s e végbéli lemondását benyújtotta, mely f. h. 15-én tartandó törv. h. közgyűlésünk napirendjére kerül.

Nem a mi feladatunk arról értekezni, hogy az őrösen maradó főjegyzői állással mi történjék, de feladatunknak ismerjük, hogy hozzászóljunk ahhoz: miként bocásásuk el a hiv szolgát, kinek hetven éven felülkerelt életkora, s ötven esztendőszékkülfalati ideje az elbocsátást követeli?

Nem elégedhetünk meg az örvendetes látványnyal, hogy H. J. úr, annyi év után is maga kéri elbocsátását, s nem kénytelen mellőztetést tűrni sok időn át nyujtott jó

lyet hamarjában ahogy sem tudunk kimagyarázni.

— Hogyan, dada, hát maga ismeri ezt az embert?

— Hogyne ismerném, kérem alásan, hiszen az — uram?!

— Az ura? Hát akkor miért futott el innen?

— Van rá oka a himpellérének! Kezdtek belátni, hogy itt valami különösnek kell lappangnia.

— Hát maga győri? — kérdezem a dá-dától.

— Én? Sohasem voltam én győri!

— De hisz az ura azt mondta, hogy ő — Hazudott az alvával. . . .

— Győri árvízkarosultnak mondta magát!

— Soha életében sem volt az Győrben. Hanem a rossz esont bizonyosan ezzel ámitja most az embereket. Volt ő már szegedi árvízkarosult, nem liptó-ázt-miklósi tűzkáro-sult is. . . . Engem is azzal szedett rá, hogy Kecskeméten gazdag szülei vannak, a kik — mihelyt, megönsül — egy kis birtokot adnak neki. Én hittem beszédjének a felesége lettem. Mihelyt azonban az én pénzemnek vé-gére jártunk s én uszoltam, hogy menjünk most már Kecskemétre: megszőköt tőlem. Azóta sok mindent megtudtam már erről a jómadárról: szülei már rég meghaltak, birtokuk soha nem is volt, és ez a rossz portéka csalásból és hazudozásból tengeti életét. . . . Hogy utóljára találkoztam vele, jól őszekar-moltam a pófáját, azóta fél tőlem, s a meg-pillant, úgy fut előlem, mint a sántától, hiszen tetszett látni!

Ránéztem feleségemre, ő meg rám tekin-tett, s aztán mindketten hangos kacajra fakad-tunk a mi szegény árvízkarosultunk felett.

És a mint a forró nedűt, melyely az asszony megkínálta, szürsölgetni kezdte, szinte látzott, hogy melegedett föl lassan-ként s hogy nyerte vissza halvány arca az élet piros színt.

Tiszteltük a szegény ember férdalmát s nem mertünk kérdőszóknáti szerencsétlen sorsa fölöl.

Ó azonban úgy látszik kötelességének tartotta megismertetni velünk azt, a ki iránt felebaráti kötelességünket teljesítettük, és el-mondotta azt a bús történetet, melyet úgyis lebetűzhettünk volna bánatos arczáról:

— Még eelőtti három héttel nem álmodtam volna, hogy valaha idegen emberek kegyelmére szorulok. . . . hogy tél-víz idején ajtóról-ajtóra járvak, fogok koldulni egy falat kenyérért.

A magam gazdája voltam.

Nem volt ugyan sem sok pénzem, sem nagy vagyonom, de volt egy kis viskóm, meg egy kis életem, melyet egész nyáron át takarítottam össze, hogy térere legalább a mindennapi kenyérünk meglegyen.

De volt ám egy dérek jó feleségem is, meg egy kis szőkehajú fiacskám, hogy az Isten nyugtassa meg őket és áldja meg szegény poraikat. . . .

. . . A szegény ember hangja ez utóbbi szavaknál fuldokolni kezdett és szeméi kivörösödtek.

— Hát meghaltak? — kérdezé feleségem s lopva törülgette a szemében megjelent könny-cseppeket.

— Meg! — szólt a kérdezett s bánatosan bölintva fejével, némán merengett el a s szoba padozatán.

Aztán némi szünet után hozzátévé: — Legalább minden jel oda mutat, hogy meghaltak szegények!

szolgálati fejében, de tennünk is kell valamit, mivel úgy neki a távoznak, mint különösen önmagunknak tartozunk.

A közgyűlésnek a lemondást el kell fogadnia, de mikor azt elfogadják, nem szabad felednünk, hogy a lemondó főjegyző dás tapasztalásainak, a város közigyelj körüli jártasságának a városi közönség meg szokását veheti, s nem szabad megengedni, hogy utána bizonyos úr támadjon, mit az utód, akárki legyen is az, a város érdekeivel hányhatna teli, ha helyét az ő tapasztalatai érvényesíthetése s boldogságának átutaltatása nélkül lenne kényyszerítve betölteni.

A távozni készülő veterán jeles főjegyzőt nyugdíjkepen adott egész fizetésével s tisztelbeli örökös főjegyző ezimvel meg kell ajándékoznunk, s ott kell hagynunk abban a városházában, melynek minden szöge-zuga, s minden abban elhelyezett papirszület azt susogja felé: „Ne menj el, maradj itt; majd meglátod jobb lesz itt s ő örömmel a miénk marad, s utódát, bárki legyen, fősz főjegyzővé fejlődni segíti.

Ha így fogadjuk el a lemondást, megbecsüljük vele magunkat, s örömben bocsátjuk el a hiv szolgát is, kinek érdemei különben városunk évkönyveiben feljegyezve, számára aene perennius emléket biztosítanak.

UJDONSÁGOK.

Búcsú a farsangtól. Szomorodott szívvel jelenti a komoly ábrázatú bójt Carneval urfának eszárás-polka-mazur-kaolopban történt gyászos kimulatát. Az elhunyt hült tetemei a nagy bőgöben helyezettek egy évi nyugalomra. Ugy bizony! Gyász van az Olympon! Hamvazó szerdát írunk. A caleidoscop egyet fordult, s a vigalom-gazdag farsang, mely anyai apa homlokára boronált mély barázdákat, mely paradicsomot nyitott a fiatal menyecskéknek, és számítottá tette a vén férjeket, s mely anyai tizenhat éves leánya albumába írta be magát öreg betűkkel, — az ideai bokorugró szoknyáján (rövid) farsang lezajlott, s csak a fizetésellen számlák ösznek a fölcsinjen, a tánezternek kiürültek, némák és elhagyottak, mint egy csatár, honnan a küzdő felek győzelemittas-n vagy vereséggel meghátráltak. S mi maradt meg emlékül? Nagyon kevés. Legfeljebb néhány talpaszakkad atlasziből, hervadt camelia bouquetek, s néhány el-, be- és kieserlett szív. Ennyit hagyott ránk végrendelileg az elhunyt Carneval. Vajjon hagyott-e néhány főkötőt is? Szomorúan kell konstatálnunk, hogy ezadarul, átkozottúl keveset. Lelke rajta. Requiescat in pace. Nyugodjék a pácában.

A város törvényhatósági bizottsága február havi közgyűlését ugyanezen hónap 15-én tartja meg a városháza tanácstermében. Ezen közgyűlés érdekességét emeli azon körülmény, hogy a főerdési és almérnöki állás is ugyanezen közgyűlésen fog választás útján betölteni. A főerdési állásra 11-en, az almérnöki állásra pedig 4-en pályáztak.

Jól értesült forrásból vesszük a hírt, hogy a kaszinói egyesület a műkedvelőzenekar közreműködésével f. hó 24-én tartja jó hírnévnek örvendő estélyét a kaszinó termében.

Honvéd-bál. 1883. február 3. Nem a január 13-án Budapesten a vigarda fényt árasztó termében lefolyt honvéd-bálról akarunk referálni, azzal már úgyis későn járnánk; — hanem a f. hó 3-án itt helyben az Olvasókör helyiségében a 4-ik honvéd huszárezred altiszti kara által a tisztikar részvételével rendezett honvéd-bálról, mely bár fény, pompa s anyagi eredmény tekintetében azzal távolról sem mérkőzhetett, de a kedélyesség, feszletlen jókedv s vidámság tekintetében mit sem engedett nagyhírű elődöknek, sőt sok tekintetben túlszárnyalta azt. A párhuzam különben annyiban is találó, hogy míg amaz az uralkodó tisztelte meg legmagasabb látogatásával, emezt lovag Henneberg Károly tábornok s lovassági inspektor úr szerencsételtelte megjelenésével, ki mint mondá: „eljött, hogy jelen legyen derék altiszteinek mulatságán”, s ez jellemzi az igazi katonát, ki teljes öntudatával bír annak, hogy egy hadsergeben a derék képzett altiszti kar mily számot tevő tényező s ennek nyíltan is kifejezést akart adni. Nede ragaszkodnak is a honvéd lovasság megteremtőtőjéhez derék altisztei úgy, hogy a legkomolyabb pillanatokban is mind oldala mellett soraköznek, s rájuk minden körülmények között bizon számíthatunk. Most is, bár nem voltak ily komoly pillanatok, körülte csoportosult az egész, s midőn „Rákóczy” lelkesítő hangjainál bevonult, rákezdtek a csárdást, azután a többi, s mintha csak valami ellenség elkerülésére készülték volna, oly kitartással s bátorsággal járták egész kiváltságos kivrarradig. Henneberg tábornok úr maga is végig táncolt egy négyest, azután pedig kedélyes társalgás között ott időzött éjjel után két óráig, a midőn el-távozott, hogy reggel ismét tovább utazhasson. Társaságában láttuk az egész tisztikart, élén Vojnárovis és Mageri alezredes urakkal, valamint városunk polgármesterét s a

szépneven néhány tagját. A bál rendezése kifogástalan volt, s dícséretre vált a rendezőknek, kiknek élén Wallfisch hadnagy úr fáradhatlan buzgalommal és kitartással egykezett mindenben és mindenkinek előzetni. A jelen volt hölgyek szép korszorjából a következőket sikerült emlékeztünkbe vésnii: Vojnárovisné, Schrammné, Armanduláné, Kocséráné, Turesányiné, Wallfischné, Dáskálné leányával, a kedves Dáskál nővérekkel; — továbbá Zsigó Ferenczné, Klepács Józsefné, Hegedűs Ambrásné, Bódogh Károlyné, Altman Manoné, — Erdélyi Mariska, Nagy Linuska, Papp Esztké, Bázás nővérek, Kerekes Mariska, Szűcs Juliska, Szabó nővérek, Hegedűs Vilma, Dékány Mariska és még többen, kik mind a legszebb emlékekkel távoztak a sikerült mulatságról.

Hymen. Hacker Lajos barátunk, az ifjú nemzedék egyik intelligens, kedvelt tagja, lapunk munkatársa, ma este tartja eljegyzését Löwy Nona kisasszonyval Szegeden, Löwy Adolft ottani nagykereskedő ritka szépségű, művelt, bájos leányával. Örömmel és őszinte szívből gratulálunk a szerelmes mátkapárnák és kívánjuk, hogy Isten áldása legyen mindig boldog frigyükhöz.

Szerencsétlenség. F. hó 6-án Deák István fiatal földbírtokos s honvéduzár szakaszvető löhóhatn indult közel levő városföldi földjére. Az úton azonban kutyák támadták meg a lovat, megugrott s levette lovarját, kinek lába a kengyelben fennakadva, tüskön-bokron ragadta magát a neki vadult ló mindaddig, míg lába a csizmából ki nem rángott. Csak másnap találták meg egy vizes árokban teljesen öszezúzva. A szerencsétlen embernek 2 oldalbordája tört be, s koponyacsontja is megpedret. Most élet-halál közt van, mert a sebláz is beállt már.

A Kecskeméti-vidéki Gazdasági-Egylet által Kecskeméten, f. évi Március hó 4-ik napján d. e. 10 órakor a városház nagytermében tartandó rendes évi közgyűlésre az egyleti tagok tisztelettel meghívattak. — Csereklvei Károly, egyleti jegyző.

Miklósy színtársulatának Halasra rándult operette-része — mint onnan lapunkat tudósítják — igen szép pártfogásnak örvend s így remélhető, hogy a vendégszerleplés nemcsak erkölcsile, de anyagi eredménnyel is fogja jutalmazni az igazgatót.

Kinevezések. A helybeli törvényszékhez alügyészeké dr. Katona Béla és Kramolin Győző urak nevezettek ki. Örömmel fejezzük ki a megérdemelt kinttettéssel felett, mely városunk egyik derék, szép kézsültségtű fiát érte; kívánunk új állásában sok szerencsét.

Requiescat in pace. Kimúlt végelgyengülésben, a sorvasztó meleg nap heve okozott; szegény jég! lételet áldották s feloszlatást íratják Halifax hívei. Megindító haldoklása, a rokonok mind elbúcsúztak s a koresolyázó-egylet gyászba borult, — de csak a közlegő tavaszig, mert — mint halljuk — a jégspört barátai a legmelegebb tavaszi napon majálisat rendeznek, a hol hisszük a kölcsönös vigasztalás nem marad el.

Ebergényiné jutalomjátéka a hét esütörtökén lesz, mely alkalommal „Mária Terézia” című kinttő korrajz kerül színre. Jeles tragikusnőnek e második jutalomjátékát melegen ajánljuk közönségünk figyelmébe, s olyan őszintén kívánjuk annak fényes sikerét, mint a mily őszinte és igaz az a drámai érzés, mely remek alakításain végig ömlik s a mily tiszta az a művészi élvezet, mit játékával a közönségnek nyújt.

Most állították fel újolag a szerencsétlenül kimúlt Laszmann Frigyes volt es. kir. főhadnagy sirkövet. Néhány bigót, mert a sirkövön kereszt nem volt, azt helyéről kirúgták, s a sirt is többször széttrta; hogy a kellemtelenségek tovább ne ismétlődjenek, a helybeli tisztikar egy keresztet vésztett a kőre, s most már békével alussza örök álmát a régi jó bajtárs.

A f. hó 4-én tartott bizottsági tagok választása alkalmával a III-ik kerületből bizottsági tagoknak ifj. Kovács Gábor és Bódogh Zakar választattak meg.

A kecskeméti katonasorozó járásban az állandó vegyes felülvizsgáló bizottság polgári elnökének Grúz Béla honvédelmi miniszteri osztálytanácsos nevezettek ki.

Tolvajlás. Vágó László 8-ik tizedbeli lakos ismert esavargó Szebenyi Benjámin cseglédli lakos gazdálkodónak 8 ft. értékű szubját a vásártéren álló kocsijáról eltolvajolván, azzal megugrott, de észrevétlenül, üldözöbe vétetett, s hosszas kergetés után elfogott. Tolvaj a járásbírósnak, az elloptott tárgy pedig tulajdonosának adatait át.

Öngyilkosság. Sebők Pál kecskeméti születésű Mollináry ezredbeli kizüvített Bécsben örállásban magát ismeretlen okból agyonlötöte.

A kecskeméti általános ipartársulat által, saját könyvtára javára mult hó 28-án rendezett első bál az Olvasókör helyiségében tartott meg s igen szépen sikerült. Felülfizettek: Ngos főtiszt. Bogyó Pál apít és plébános úr 2 ft. Bagi Lajos úr 1 ft 40 kr. Kócs Sámuel úr 1 ft 20 kr. Bebők Mihály úr 80 kr. Kiss Mihály úr 80 kr. Szél Gábor úr 80 kr. Vida József úr 80 kr. Blechner

Sámuel úr 50 kr. Gröber Máttyás úr 50 kr. Szabó László úr 50 kr. Farkas János úr 40 kr. Tóth László úr 40 kr. Biró György úr 40 kr. Orbán János úr 40 kr. Már Antal úr 40 kr. Szalkay Gergely úr 40 kr. Biró Sándor úr 40 kr. Rankov József úr 40 kr. Bázás József úr 40 kr. Ötvös László úr 40 kr. Várhágo Sándor úr 30 kr. Ludvig Áron úr 20 kr. Pető Imre úr 20 kr. és Bóka Zsigmond úr 60 kr. Az összesen 15 firtot tevő felülfizettekkel a bál tiszta jövedelme 15 ft 45 krra rög.

Meghaltak folyó hó 3-tól 9-ig bezárólag: 3-án: Salamon Teréz özv. Fodor Sándorné 70 éves, végelgyengülés; Keeskés István leánya Julianna 2 1/2 éves, torokgyík; Gy. Kovács Imre nős városi szegény 48 éves; Farago Gábor fia Károly 6 éves, vörheny; Varga Katalin Kopács Józsefné 23 éves, gyermekgyáli láz; Tóbi Anna özv. Major Gergelyné 62 éves, végelgyengülés; Néhai Cs. Káti László fia László 16 éves, vízkór; Német István nős feleszantó 76 éves, végelgyengülés. 4-én: Pogány Imre fia Imre 16 éves, vízkór; Ifj. Héjas Sándor fia Sándor 1 1/2 éves, vörheny; Kalmár József fia József, 3 1/2 éves, vörheny; Pető Mihály leánya Judit 3 éves, sorvasdás; Bódi Mihály leánya Mária 10 éves, vízkór; Sütös Juhász Gábor fia István 6 hetes, görcs. 5-én: Csontos Kovács Gábor fia Gáspár 2 1/2 éves; Tóth Mihály fia Mihály 1 hónapos általános gyengeség; Váci Ferenc fia Ferenc 8 éves, vörheny. 6-án: Lapéta Erzsébet aggleány 65 éves, általános sorvasdás; Nagy Mihály fia Mihály 16 napos veleszületett gyengeség; Rimóczi Ferenc fia Domotör 2 1/2 éves, tüdőlob; H. Kovács Mihály nős napzamos 50 éves, gümökör; Balai Imre fia István 8 hónapos, vörheny; Kiss Antal fia István 2 éves, vörheny; Csárdás Molnár Gábor leánya Terézia 11 éves, vörheny; Kuli Mihály fia Mihály 8 hónapos, görcs; Halász Sándor fia József 4 éves, vörheny. 7-én: Kókényi Pál fia Pál 11 éves, vízkór; Kukorelli Antal leánya Margit 1 1/2 éves, sorvasdás; Kovács József fia József 2 hetes, veleszületett gyengeség; Kovács József leánya Erzsébet 2 hetes, veleszületett gyengeség; Nagy István fia László 2 1/2 éves, vörheny; Székér István fia János 14 hónapos, vörheny; Farkas Gábor fia László 12 éves, vörheny; Bali István leánya Terézia 4 hónapos, általános sorvasdás; Antal József leánya Erzsébet 11 hónapos, görcs; Id. Főző Sándor napzamos 67 éves, szelhűlés; Varga László fia László 6 éves, vörheny. 8-án: Baksa József fia József 6 hónapos, általános gyengeség; Kovács István leánya Erzsébet 2 éves, sorvasdás; Gyenes Imre fia József 2 1/2 hónapos, görcs; Herczeg József leánya Mária 18 éves. 9-én: Baki Bálint fia Péter 5 hónapos, veleszületett gyengeség; Baki Bálint fia Pál 5 hónapos, veleszületett gyengeség; Lukács János leánya Ilona 3 1/2 éves; Juraszik Jánosné Csabai Éva 74 éves, végelgyengülés.

Nyilatkozat.

Alolirt készséggel elismerem, hogy a „Kecskeméti Lapok” f. évi 6-ik számában megjelent tárcaközleménynek Bajlós Bertalan írta vonatkozó része által én a nevezett urat sérteni egyáltalában nem szándékoztam, s az egész eset megtörténését őszintén sajnálom.

Kelt Kecskeméten, a kir. törvényszéknek 1883-ik évi január hó 22. napján tartott polg. üléséből.

HIRDETÉSEK.

Meghívás.

A Kecskeméti Takarékpénztár Egyesület által folyó évi február hó 25-ik napján délelőtt 10 órakor Kecskeméten a kaszinó nagytermében tartandó rendes évi közgyűlésre a t. ez. részvényesek tisztelettel meghívattak.

A közgyűlés tárgyai:

- 1. Igazgatósági jelentés.
2. A felügyelő bizottság jelentése.
3. Az igazgatóságnak a nyereség felosztása iránti javaslata.
4. A zárszámadás és mérleg jóváhagyása.
5. Az igazgatóság által előterjesztendő indítványok.
6. Felügyelő-bizottság választása.
7. A közgyűlési jegyzőkönyvet hitelesítő bizottság kinevezése.
8. Egyéb a társulatot érdeklő indítványok.

Kecskemét, 1883. január hó 27.

Dr. Szeless József, igazgatósági elnök. Jegyzet. A mérleg és igazgatósági jelentés az intézet hivatalos helyiségében megtekinthető.

Kiadó-lakás.

Néhai Kovács László örököséi tulajdonát képező, a Szent-Háromság téren levő bérház I. emeletén egy két útsza, egy udvari szoba, konyha és egyéb helyiségekkel ellátott kényelmes lakás f. évi Szent-György naptól bérbeadó. Értekezletni lehet alolirrott.

Özv. Kovács Lászlóné, (Nagy-Csongrádi-útsza.) 21 (3-1)

Eladó tűzifa.

A vasút leszállította a gömbölyű jó tüglgyának méterölét.

14 ft. 80 krról 12 ft. 80 krról

16 (3-3) mely körülmény a n. é. közönség tudomására hozatik.

Nyomato Kecskteméten, Tóth Lászlónál.

megjelent tárcaközleménynek Bajlós Bertalan írta vonatkozó része által én a nevezett urat sérteni egyáltalában nem szándékoztam, s az egész eset megtörténését őszintén sajnálom.

Kecskemét, 1883. február 6. Zöldi Márton.

Table with 2 columns: Item name and price. Includes 'Piaczi árjegyzék' and 'Vasúti menetrend'.

Table with 2 columns: Item name and price. Includes 'Felfelé Budapestnek' and 'Felfelé Szegednek'.

Felolioszerkesztő: FEKETE JÓZSEF.

Hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék részéről közhírré tétetik, miszerint a Budapest-Zimonyi m. kir. államasút és szárnyonali építési fővállalata teljathatalmú megbizottja Merczer Gusztáv megalom folytán, a vállalathoz szükséges terület kiasajátítására vonatkozó kárlatantitási eljárás a Fülpöszállás város határában érdekelten az utaladonok, névesítet ifj. Csengeri Sándor, Szentpéteri Pál és Fajsi Imréné a Fülpöszállási 1514., 8., 1084. és 141. számú teljegyzőkönyvekben 887/8., 2351., 2163. és 2100/a. h. r. számok alatt foglalt, a kiasajátítás által érintett birtokaira nézve, a fenti szám alatt kelt határozattal az 1881. évi XLI. t. e. az. 46. §-a értelmében elrendeltetvén, tárgyalási határrnapul a hoizsindere, illetve Fülpöszállás város község házához az 1883-ik évi Február hó 22-ik napjának d. e. 9 órája tüzetett ki, a tárgyalás vezetésével a maga mellé veendő tollfelvető Kiss Ferenc törvényszéki bíró bizatot meg.

A telekönyvi érdekeltek közül a nyilván könyvi bekebelezés szerint, budapesti lakosoktól feltüntetett, azonban lakásuk közlebbéi meghatározása nélkül személyesen meg nem idézhető Babó Gábor, Babó Gábor és Stern József által kereskedő köz részére ügygondnokul, Pacsu Mihály kecskeméti lakos ügyvéd nevezették ki.

Míró az érdekeltek azon figyelmeltetését értesítetnek, hogy a notalini elmaradások a kárlatantitási filgett az érdelemes határozat meghozatalát nem gátolja. Kelt Kecskeméten, a kir. törvényszéknek 1883-ik évi január hó 22. napján tartott polg. üléséből.

Huszty Béla, Gáll Ferenc, jegyző. 15 (3-2) kir. törvényszéki elnök.

Meghívás.

A Kecskeméti Takarékpénztár Egyesület által folyó évi február hó 25-ik napján délelőtt 10 órakor Kecskeméten a kaszinó nagytermében tartandó rendes évi közgyűlésre a t. ez. részvényesek tisztelettel meghívattak.

A közgyűlés tárgyai:

- 1. Igazgatósági jelentés.
2. A felügyelő bizottság jelentése.
3. Az igazgatóságnak a nyereség felosztása iránti javaslata.
4. A zárszámadás és mérleg jóváhagyása.
5. Az igazgatóság által előterjesztendő indítványok.
6. Felügyelő-bizottság választása.
7. A közgyűlési jegyzőkönyvet hitelesítő bizottság kinevezése.
8. Egyéb a társulatot érdeklő indítványok.

Kecskemét, 1883. január hó 27.

Dr. Szeless József, igazgatósági elnök. Jegyzet. A mérleg és igazgatósági jelentés az intézet hivatalos helyiségében megtekinthető.

Kiadó-lakás.

Néhai Kovács László örököséi tulajdonát képező, a Szent-Háromság téren levő bérház I. emeletén egy két útsza, egy udvari szoba, konyha és egyéb helyiségekkel ellátott kényelmes lakás f. évi Szent-György naptól bérbeadó. Értekezletni lehet alolirrott.

Özv. Kovács Lászlóné, (Nagy-Csongrádi-útsza.) 21 (3-1)

Eladó tűzifa.

A vasút leszállította a gömbölyű jó tüglgyának méterölét.

14 ft. 80 krról 12 ft. 80 krról

16 (3-3) mely körülmény a n. é. közönség tudomására hozatik.

Nyomato Kecskteméten, Tóth Lászlónál.

Nyomato Kecskteméten, Tóth Lászlónál.